

Hilsen fra Ingvild Sørbo i Kamerun

Jeg heter Ingvild Sørbo og har vært en del av Gjerpen menighet så lenge jeg kan huske, både på Sneltevedt og på Aas, og har også vært med som konfirmantleder. Foreldrene mine, Kirsti og Jan Sørbo, var misjonærer i Kamerun, og jeg bodde der fram til jeg var nesten seks år. Jeg har lenge hatt lyst til å prøve ut misjonærlivet selv, og jeg synes det er flott å komme tilbake til landet jeg er født i, og bli bedre kjent med kulturen og menneskene her.

Jeg er nå i en liten landsby midt i Kamerun, et land sørvest i Afrika. Som student ved Hald Internasjonale Senter i Mandal er jeg på et seks måneders opphold i Kamerun, og er med på arbeidet til Det Norske Misjonsselskap (NMS) her nede. Tørketida er godt i gang, gresset gulner og avokadoene er klare til å høstes. Sola skinner fra seks om morgenen til seks om kvelden, og temperaturen ligger på rundt 25 grader. Ikke akkurat som vintermørke og snø i Skien, for å si det sånn.

NMS begynte sitt arbeid i Kamerun i 1925, og det er flott å se hvor sterk kirka har vokst seg. Både lutheranere, baptister og katolikker driver misjon i landet, og misjonærene kommer fra mange ulike land. I dag regner man med at rundt en tredjedel av kameruneserne er kristne, en tredjedel er muslimer og resten er animister. Den lille landsbyen hvor jeg bor og jobber, heter Meng. Det er egentlig et lite samfunn bygget opp rundt en bibelskole opprinnelig drevet av NMS. 7 km unna, på en meget hullete veg, ligger Tibati, som er administrasjonssentrum for området. På Meng er vi tre norske, Ingeborg Heggheim, Sigrun Volden og jeg. De fleste norske bor i Ngaoundere, der den norske misjonen har sin hovedstasjon. Jeg kan tenke meg at vi er mellom 30 og 40 nordmenn her. Det er norsk skole med tre elever, og når det gjelder de voksne, så jobber de fleste som lærere, evangelister og innen administrasjon.

Dagene går til mye forskjellig. Hver morgen er vi med på morgenandakt i kirka sammen med elevene ved bibelskolen her. Denne bibelskolen er det den kamerunesiske kirka som driver selv, og det er cirka 30 mannlige studenter. Det er en klasse med folk som skal bli katekister eller menighetsledere, og en med evangelister. Studentene bor sammen med familiene sine i hus som hører til skolen, og damene får undervisning om helse, ernæring og

Ingvild Sørbø i barnehagen i Meng

andre nyttige ting. Mens de voksne er på skolen er barna i barnehage. Vi er i barnehagen sammen med dem to dager i uka, og det er veldig greit. I begynnelsen var de litt redd oss, vi er jo tross alt helt hvite, men nå kjenner de oss og det er riktig trivelig. I tillegg til å være i barnehagen underviser vi engelsk på den lokale ungdomsskolen og også for bibelskolestudentene. Det er litt av en utfordring å undervise engelsk på fransk, men det går greit. Vi er med i to ungdomskor og har blitt kjent med en del av ungdommene på stedet.

Kirka her er en levende kirke. I gudstjenestene er det mye sang og bevegelse og liv. Det har vært fint å se at Gud ikke krever lys, lyd og flotte kirkesaler for å kunne virke blant folk. Kirka vår på Meng er et forholdsvis enkelt murbygg med kirkebenker, et par trommer, noen stoler og talestol. Noe særlig mer er det ikke, men det trengs ikke heller. Før jul var jeg med på en tre dagers evangeliseringsturné. Vi reiste rundt med bil, og besøkte kirker i noen av landsbyene som ligger i området rundt Ngaoundere. Dette var spennende. Overalt hvor vi kom ble vi godt tatt

i mot; vi fikk mat, husly og gaver da vi reiste igjen. Den minste kirka vi holdt gudstjeneste i var ikke større enn omkring 15 kvadratmeter. Veggene var av jordblokker og taket var av strå. Åtte stokker som var plassert 30 cm over bakken fungerte som kirkebenker, og alteret var av jord. Men selv om det var lite og enkelt, var det en levende menighet. Under gudstjenesten ble tre voksne og fire barn døpt, og ei jente blei konfirmert. Vi feiret nattverd sammen og vi norske ungdommene fikk dele vårt vitnesbyrd.

Det har vært gøy å bli kjent med menneskene her nede, og de har tatt godt imot oss. Det er meningsfullt å se at jeg som norsk ungdom kan bidra med noe, men det er også rart å se hvor forskjellig verdener vi lever i - på den samme jordkloden.

Men Guds kirke er stor og rommer alle folk. Om vi bor i hus eller hytte har Gud sagt at vi er søsken i Kristus, og at vi er én stor menighet. Det har vært godt å vite og oppleve at selv om jeg er langt hjemmefra finner jeg et fellesskap og noen som bryr seg om meg i nærmeste kirke. Må Gud hjelpe oss alle til å se forbi forskjeller, og se på hverandre slik Han ser på oss, og ønske alle mennesker velkomne i vår menighet!

Hilsen fra Ingvild

